

Írta: Such Tamás

Megjelent a hír6.hu internetes portálon 2008.06.15.-én.

Táncba hívtak a Csaba szerte szétszórt citromsárga plakátok. Szombat este; Sebő Ferenc és muzsikus társai; Meseház udvar. Jól hangzik. Bár néptáncolni nem tudok, de egy ilyen rázós ramazuri alkalmával, a kezdőlépéseket a szakemberek mindig bemutatják a laikusoknak. Nem így történt.

A '70-es évek elején, mikor a beat/rock-hullám egyre kezdett izzadságszagúvá válni, jó néhány zenész, vérfrissítés céljából visszakacsingatott a gyökerek, a folkzene felé. (Egyik klasszikus példa a Stones; a '72-ben megjelent Exile On The Main Street című dupla albumuk erőteljesen az amerikai country alapokra épül.) Akadtak autentikus próbálkozások is. Például az első magyar táncház toborzói zömmel népzeneészek voltak, akik a budapesti Liszt Ferenc téren tették meg a kezdő (tánc)lépéseket, hajtottak csírákat a fővárosi flaszterben.

Az egyik műfajúttörő, Sebő Ferenc szerint akkoriban, mint minden össznépi megmozdulás, így akár egy táncház is gyanús lett a regnáló hatalom szemében. Mivel a hegedűket és a brácsákat nem túlzottan érdekelte, hogy épp milyen szél fúj, így a ritmus szeplőtelenül lüktetett a falak között. Recsegték a parketták a fonott copfos lányok, és a hosszú hajú fiúk lépései alatt. Azóta a megfigyelő bácsikák vették a kalapjukat, Sebőék hamvas mozgalma pedig körülölelte a világot. Nemcsak Európában, de már az Egyesült Államokban is több tízezerre becsülhető követők száma. (Nem hiába, a magyarok mégis csak Ufók.)

De mi volt szombaton, a Meseház udvarán? Érkezésünkkor észrevettem, hogy a közönség széksorai feltűnően közel vannak a zenekarhoz. Azon felül Sebő a koncert elején kerekperec kijelentette, ez az esztendő a reneszánsz jegyében zajlik, és punktum. Így egyedül csak a

két-három éves népek lejtettek az udvar göröngyös hepe-hupáin, sajátos koreográfiával fűszerezve. De a képzeletbeli színpadon előkerült számtalan hangszer, elhangzott rengeteg anekdota és megannyi gyönyörű reneszánsz dallam. Néha a históriák több időt vettek igénybe, mint egy-egy kompozíció prezentálása. Közben a nagyérdeműnek egy kis zeneelmélet is kijutott, ugyanis Sebő az egyik középkori magyar dallamot minimálisan kiforgatta, és máris kézhez kaptuk a szlovák himnuszot. (Tökfalú, tótfalu, jó időben, jó helyen.)

Az est folyamán elhangzott vagy egy tucat Csokonai vers (Lilla nem volt, viszont Sebő egyik Csokonai poémát kiegészítette néhány sorral, amit észre sem vettünk volna, ha nem vallja be sajátos szerénységével). Reneszánsz köntösbe bújtatták Weöres Sándor, Kazinczy Ferenc, József Attila, valamint Varró Dániel (!) ultramodern rigmusait is. Azonban a pálmát kétségkívül az utolsó blokk vitte el. Lázár Ervin Négyszögletű Kerek Erdőjéből épp, a rengeteglakók versírós jelenetét emelte ki az énekes. (Szomorúan hozzáfűzte, hogy ő még olyan gimnáziumba járt, ahol az irodalom órákon tanították a rímfaragást. És az osztályukban hasonló versenyek zajlottak, mint Mikkamakkáék közt a Négyszögletűben.) A zenekar tagjai viszont Dömdödmémek minden egyes versbetétéhez, más és más hangszert húztak elő az arzenálból.

Írásunk végén szeretném bemutatni a muzsikust, bohém lelkeket. A totálképeken a nézőtérrel, (rendezői) balról Perger László ült; ő a prím- és bolgár tamburából, valamint különleges gitárokból varázsolta elő, a sokszor balkáni aszimmetrikus ütemeket. Sebő Ferenc jobbán helyezkedett el Barvich Iván, aki néha elveszett a hangszererdőben (tárogató, bolgár kaval, pánsíp, dvojnica, csellótambura, brácsstambura... hogy sorolni is teher). És Sebő? Sebő tekerőlantozott, gitározott és „csak” énekelt.

A mesének vége...

[Az eredeti megjelenés megtekintése képgalériával.](#)